

Min mor Margaretha Carlsson (1940-93) 1970.

Hon som gav oss livet men fick för litet av det själv. Idag skulle du fylla 85. Här vid sitt barndomshem medan morfar fortfarande spred sitt toxiska elände. Han var ingen bra början. Mamma gav mig sitt lynne och sin vassa tunga. Hennes nyktra cynism inför en värld som inte alltid vill oss väl. Hon var ju egentligen traumatiserad av en alkoholiserad far men lyckades bryta den förbannelsen och traumat gick inte i arv till oss. Möjligen var hon litet mer överbeskyddande än andra inför just alkohol. För henne fanns det inte mycket utrymme mellan alkohol och nykterist. Så vi lät väl henne få tro att vi var lika negativa till spriten som hon.

Inte ens nu så här 27 år in i evigheten hade du ju vart så där väldigt gammal. Detta tänker jag på ofta. Jag har varit arg. Ifrågasatt hur gamla fyllbultar och rökare bara kan leva vidare och vidare. Mamma rökte och drack så klart inte. Några år närmast hatade jag det otacksamt idiotiska i en sådan sak som att röka. Hatade efterklokhetens kranka blekhet. Cancern började vid levern och gick inte att bota. Förvisso inte i lungorna men tänk om en så simpel sak som att inte röka

hade räckt för att slippa det ödet. Kanske i lungorna, men i levern fanns ingen sådan rättvisa. Mamma blev 58 och pappa Aston dog vid 60, i cancer även han. Magen, samma som hans egen far och även farfar blev förresten 60. Detta gjorde mig nog litet gränslös. Folk som säger, ”så roligt skall vi inte ha det”, ”lagom är bäst” och ”det är en dag i morgon också” lämnar mig kall. Jag vill ha allt och jag vill ha det nu. Rättvisan finns ju ändå inte.

Våra föräldrar gav oss en kärleksfull barndom som är så idyllisk och fri från bekymmer att det nästan skulle kunnat bli en belastning. Men det har gått bra för oss allihop så vi behöver ingen dålig barndom att skylla något på. Det fantastiska är att inte ens du som faktiskt hade en dålig barndom behövde en sådan att skylla någonting på. För den talades det aldrig om. Det, mina damer och herrar, är en stark kvinna. Tack för allt.

Jörgen Astonsson 2020-05-05